

hård beskatning, der tilmed kun skal ramme visse dele af befolkningen, vil blive følt som en meget stor byrde. Når hertil kommer, at den kun kan undgås ved en indskrænkning af forbruget af et fundamentalt gode som boligen, og indskrænkningen i de fleste tilfælde vil medføre, at de pågældende må opgive deres nuværende hjem, er ministeriet af den opfattelse, at man, så længe der ikke foreligger forhold, der gør et krav om ordningens gennemførelse uafviseligt, må vige tilbage fra at søge at komme dem, der har behov for en større bolig, til hjælp ad denne vej.

Ministeriet har derimod overvejet til yderligere styrkelse af de bestemmelser, der med hjemmel i boligstøttelovgivningen nu udfoldes for at skaffe familier med børn bedre boligforhold, at foreslå, at reglerne om huslejetilskud til mindrebemidlede børnerige familier ændres. Hele dette spørgsmål er for tiden taget op til forhandling mellem de interesserede ministerier.

Sideløbende med en udbygning af reglerne om huslejetilskud vil ministeriet virke for en stadig forbedring af boligbyggeriets standard, således at de nye boliger, der opføres, og som gennem boliganvisningen fortrinsvis kan forbeholdes familier med børn, gennemgående ikke bliver på mindre end 2 værelser og kammer. Endelig vil ministeriet ved øget udnyttelse af de herom i byggestøtteloven givne beføjelser yde sin medvirken til en billiggørelse af byggeriets finansiering, der kan bidrage til at nedbringe lejen i det nye byggeri og derved mindske spændingen mellem huslejeniveauerne.

Det foran omtalte *udvalg II* har afgivet en *betænkning angående ændringer i lejelovgivningen*, der indeholder forslag til ændringer af en række af lejelovens almindelige bestemmelser. Hovedpunkterne i denne betænkning er for det første et forslag om, at lejeloven, der efter den gældende formulering af lovens § 1 finder anvendelse på lejemål om boliger samt forretnings- og erhvervslokaler, udvides til at omfatte ethvert lejemål om hus eller husrum, således at f. eks. også lejemål om teatre og biografteatre og garager bliver omfattet af loven, jfr. iøvrigt nærmere bemærkningerne nedenfor til nærværende lovforslags § 1. Endvidere foreslår udvalget, at lov nr. 55 af 23. marts 1937 om beskyttelse af erhvervsvirksomheder i lejet ejendom ophæves, og at de i denne lov indeholdte regler optages i lejeloven, jfr. iøvrigt nærmere bemærkningerne nedenfor til nærværende lovforslags kapitel XII. De øvrige ændringer, der er foreslået af udvalget, og som ministeriet har tiltrådt,

tilsiger at supplere og klargøre de gældende regler om retsforholdet mellem ejer og lejer.

Siden 1943 har man anvendt den fremgangsmåde at optrykke lejeloven i 2 lovbekendtgørelser. Den ene bekendtgørelse (jfr. senest lovbekendtgørelse nr. 348 af 6. september 1947 i det følgende kaldet „L. L. 348“) indeholder samtlige de retsregler, der gælder for lejemål, der er undergivet såvel den almindelige lejelovgivning som den ekstraordinære lovgivning om forbud mod lejeforhøjelse og opsigelse (nemlig lejemål om boliger eller lokaler, der var eller havde været udlejet den 1. september 1939). Den anden (jfr. senest lovbekendtgørelse nr. 347 af 6. september 1947, i det følgende kaldet „L. L. 347“) vedrører i det hele kun de lejemål, der er omfattet af den permanente lovgivning.

Når huslejestoppet udvides til også at omfatte boliger, der første gang er udlejet efter 1. september 1939, bliver lejernes retsstilling ganske ens, hvad enten de bor i en ældre eller en nyere ejendom, og reglerne herom kan derfor samles i et enkelt lovfor-slag, der uden forbehold gælder alle lejemål.

På grund af den stadig stigende bolig-mangel blev der ved lov nr. 400 af 22. august 1945 om boliganvisning givet kommunerne adgang til at gennemføre en *tvungen bolig-anvisning*, således at al udlejning af beboelseslejligheder undergives det offentliges kontrol. Denne lov, der havde gyldighed indtil udgangen af maj måned 1946, blev med enkelte ændringer ved lov nr. 296 af 31. maj 1946 forlænget til udgangen af maj måned 1947. Ved lov nr. 248 af 31. maj 1947 om boliganvisning m. v. blev der på grundlag af en indstilling fra huslejudvalget af 1946 foretaget en del ændringer i reglerne for boliganvisning, og disse regler optoges i boliganvisningslovens afsnit 1, medens en række bestemmelser vedrørende forbud mod sammenlægning af beboelseslejligheder m. v., der tidligere fandtes i lejeloven, nu optoges i boliganvisningsloven som afsnit 2. De sidstnævnte bestemmelser er gældende, indtil de bringes til ophør ved kgl. anordning. Bestemmelserne i boliganvisningslovens afsnit 1 ophører at have gyldighed med udgangen af december 1948, jfr. lov nr. 259 af 29. maj 1948.

Det må stadig anses for nødvendigt at opretholde såvel den tvungne boliganvisning som reglerne vedrørende forbud mod sammenlægning af beboelseslejligheder m. v.

Alle bestemmelserne herom har som anført hidtil været samlet i en særlig lov, boliganvisningsloven. Da de fleste af disse